

11. Beseda je meso postala

Angel je vstopil k Mariji in rekel: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!« Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to. Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin. Bogu namreč ni nič nemogoče.« Marija pa je rekla: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje.

Ko je Marija sprejela Božjo ponudbo, se je Bog ulovečil v njenem telesu. Pod njenim srcem je začelo utripati Božje Srce. Sedaj Marija ni bila samo milosti polna, marveč je sam Bog napolnjeval njeno notranjost. Jezusovo Srce, ki je začelo utripati v njeni notranjosti, je postalo kot notranji glas, ki jo je vedno bolj navduševal za popolno razpoložljivost in daritev. Jezus se je v njej razvijal kot človek, a tudi kot Bog je v njej deloval. Ker se mu je vsa izročila, je postajalo njeno telo Božje svetišče, v katerem je Bog prebival. Prodiral je v vsako poro njenega bitja. Marija je vsa postajala prežeta z Bogom, popolnoma Božja. Njene misli, njene želje, njeno hotenje je postajalo vedno bolj Božje. To jo je notranje tako oblikovalo po Bogu, da je bila sposobna v ljubezni Bogu vedno reči DA. Vsa se je predala Božjim namertom in izpolnjevala Njegovo voljo.

Na zunaj se ni nič spremenila, ostala je kakor druge judovske žene in dekleta. Toda v srcu je nosila največjo skrivnost vseh časov: ulovečeno Božjo Besedo. V sebi je nosila Jezusa Boga in mu podarjala svoje telo, da je lahko iz njenega mesa, iz njene krvi, nastajal Jezus človek. Postajala je vsa Jezusova in Jezus ves njen. V sebi je pela pesem hvalnico Bogu, ker ji je storil velike reči. Čudila se je, ker je ona, tako majhna, postala bivališče Najvišjega.

Ta čudež ulovečenja se na nek način ponavlja pri vsakem obhajilu. Bog zapušča svojo slavo in se spušča k človeku in v ljubezni vstopa v njegovo srce. Človek, majhen, grešen sme postati Božje bivališče. Kako čudovit dogodek! Bog vstopa v dušo, da bi jo še bolj upodobil po svojem Božjem Srcu. Hoče jo narediti bolj Božjo, bolj razpoložljivo za ljubezen. Bog človeku na ta način vedno znova dela velike reči.

Kakor je bila Marijina duša vsa predana Bogu, ki ga je nosila v svojem telesu, tako tudi kristjanova duša postaja vsa Božja. Srečna duša lahko poje hvalnico Bogu, ki jo je dvignil v svoje naročje. Še bolj pa lahko duša posluša Jezusa, ki ga nosi v srcu. Posluša njegovo besedo, njegov šepet. Ključ je jo v ljubezen do konca, v darovanje in umiranje. Ključ je jo, da bi se mu vsa izročila, postala vsa Njegova. Ko se duša Bogu vsa izroči, odpre Njemu vsa vrata srca, telesa in duha. Bog dobi dostop do najbolj skrite človekove notranjosti, da jo preustvari, poplemeniti, naredi zares živo. Človek dobi moč, da lahko živi ljubezen. Njegovo življenje postane umiranje svetu in rojevanje za Boga, ki se ob vsakem obhajilu vedno znova uteleša v duši. Na zunaj ostaja podoben drugim ljudem, v njegovi notranjosti pa sijeta velika Luč, ki človeka dela za živo monštranco.